

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Pekárny a cukrárny Klatovy, a.s., IČ: 601 97 412**, se sídlem Klatovy, Za tratí 602, zastoupen Mgr. Václavem Karlíčkem, advokátem v Praze 2, Vinohradská 6, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 13. 1. 2011, č. j. O-471585/62674/2010/ÚPV,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 18. 3. 2011 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 13. 1. 2011, č. j. O-471585/62674/2010/ÚPV, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 11. 2010 o zamítnutí přihlášky kombinované ochranné známky ve znění „Klasa“.

Přihláška kombinované ochranné známky zn. sp. O-471585 ve znění „Klasa“ byla podána dne 20. 10. 2009 pro následující seznam výrobků zařazených do třídy 29: ovoce a zelenina konzervované, sušené a zavařené a výrobky z ovoce a zeleniny, mléko a mléčné výrobky, vejce a výrobky z nich, jedlé oleje a tuky a jejich náhražky, jako např. ovoce mražené,

ovocné kompoty, džemy, zpracované arašídý, zpracované mandle, zpracované oříšky, tofu, máslo kakaové, máslo arašídové, máslo kokosové, máslo oříškočokoládové, želatina jedlá, salty ovocné, jogurty, mléčná rýže, sýry, náplně a polevy na bázi tuků a jejich náhražek, přísady a zlepšující přípravky do čokolády, čokoládových a kávových výrobků, tukové pomazánky; do třídy 30: výrobky z obilnin, výrobky z mouky, výrobky z rýže, jako např. chléb, housky, pečivo, těsta, těstoviny, pečivo ochucené a neochucené, celozrnné extrudované a expandované pečivo ochucené či neochucené, celozrnné extrudované a expandované pečivo s polevou nebo bez polevy, jemné pečivo, dorty, zákusky, cukrové a cukrovinky, včetně cukrovinek arašídových, koláče s náplní, rýže, rýžové koláčky, rýžové chlebičky, rýžová kaše, instantní rýžová kaše, rýžové nudle, trvanlivé potravinářské výrobky na bázi rýže a amarantu, obilné vločky či lupínky, potraviny na bázi ovsa, pražená kukuřice (popcorn), kukuřičné müsli, kukuřičné vločky, škrob a škrobové výrobky jako potrava, nekynutý chléb, knäckebrot, potravinářské mouky včetně mouky cereální, oplatky, pizzy, suchary, sušenky, keksy, kreky, biskvity, medovníky, perníky, pufované pečivo, müsli tyčinky, nízkoeenergetické tyčinky s vlákninou, tyčinky na bázi zrn a ovocem a/neb suchými plody s polevou nebo bez ní, žvýkačky ne pro lékařské účely, med, chuťové přísady, kávové příchutě, kávové náhražky, glukóza pro výživu, přírodní sladidla, čokoláda a čokoládové výrobky všech druhů, nápoje čokoládové včetně nápojů čokoládových s mlékem, nápoje kakaové včetně nápojů kakaových s mlékem, nápoje kávové včetně nápojů kávových s mlékem, pudinky, přísady do nápojů jiné než esence; do třídy 32: nealkoholické nápoje, jako např. minerální a šumivé vody, syčené a nesycené nealkoholické nápoje, mošty, iontové nápoje, ovocné šťávy, ovocné džusy, sirupy, koncentráty, koktejly nealkoholické, sladové nápoje, instantní nápoje, apod., prášky a jiné přípravky k přípravě nealkoholických nápojů, prášky a jiné přípravky k přípravě šumivých nápojů, příchutě na výrobu nápojů, přípravky pro výrobu nápojů obsahujících dietetické, výživové, posilující a podpůrné doplňky podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

Posléze bylo přihlašovatelovi ochranné známky zprávou o výsledku věcného průzkumu ze dne 11. 11. 2009 sděleno, že přihlašované označení je na základě ustanovení § 4 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů, vyloučeno ze zápisu do rejstříku ochranných známek, neboť by mohlo

klamat veřejnost, zejména pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ výrobku nebo služby.

Následně Úřad průmyslového vlastnictví rozhodnutím ze dne 2. 11. 2010 zamítnul přihlášku kombinované ochranné známky ve znění „Klasa“ s odkazem právě na ustanovení § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách s tím, že přihlašované označení by mohlo klamat veřejnost co do povahy a původu nárokových výrobků a služeb. Slovní prvek „Klasa“ jímž je označení tvořeno, obsahuje mediální projekt Ministerstva zemědělství České republiky, jako státem garantovanou službu. Od roku 2003 totiž uděluje ministr zemědělství kvalitním domácím potravinářským výrobkům národní značku kvality „KLASA“. Zápisem přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek by docházelo k vyvolání mylného dojmu ohledně identifikace a individualizace výrobků, a tím ke klamání spotřebitelů.

Přihlašovatel podal proti prvostupňovému rozhodnutí rozklad, který byl zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 13. 1. 2011, č. j. O-471585/62674/2010/ÚPV.

Žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že přihlašované označení je tvořeno jedním slovním prvkem „Klasa“, jehož znění je shodné s národní značkou kvality „KLASA“, udělovanou od roku 2003 ministrem zemědělství na základě doporučení správce značky (oddělení marketingu Státního zemědělského intervenčního fondu). Tato značka kvality smí být udělena pouze po splnění všech podmínek stanovených v pravidlech, která navrhuje a doporučuje správce značky a odborná rada a schvaluje ministr zemědělství. Splnění všech kvalitativních podmínek ověřuje a hodnotí Státní zemědělská a potravinářská inspekce ve spolupráci se Státní veterinární správou. Je tedy zřejmé, že smyslem této značky je označit kvalitní potravinářské výrobky domácí produkce a tím pomoci spotřebitelské veřejnosti při výběru potravinářského zboží, potažmo podpořit domácí výrobce. Jelikož jde o službu poskytovanou Ministerstvem zemědělství, lze očekávat, že veřejnost ji bude vnímat jako důvěryhodný a spolehlivý zdroj informací.

Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie, (dále jen „SDEU“), ve věci C-210/96 Gut Springenheide GmbH und Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt, v jehož rámci SDEU konstatoval, že při posuzování, zda dané označení, známka nebo výrok reklamy je schopný klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele.

Žalovaný dále uvedl, že nelze vyloučit reálnou možnost, že průměrný spotřebitel by mohl výrobky označené přihlašovaným označením mylně považovat za výrobky, jímž byla udělena národní značka kvality, a tudíž za výrobky splňující určité státním orgánem stanovené požadavky, resp. mající určité vlastnosti a původ. Nelze též vyloučit, že by spotřebitel mohl výrobky, jímž byla udělena národní značka kvality mylně spojovat s přihlašovatelem. Podle ustanovení § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách k tomu, aby do rejstříku nebylo zapsáno označení, které by mohlo klamat veřejnost, zejména pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ výrobku nebo služby, postačuje potenciální možnost také klamavosti, a proto podle žalovaného s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 296/2006-47 není třeba prokazovat, zda ke klamání spotřebitelů skutečně došlo.

K námitkám přihlašovatele na jeho starší již zaniklou kombinovanou ochrannou známku č. 225423 ve znění „KLASA“ a ochranné známky Ministerstva zemědělství, k nimž měl dát souhlas, žalovaný odkázal na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, podle něhož tyto otázky nejsou pro řízení o zápisné způsobilosti přihlašovaného označení podle § 4 zákona o ochranných známkách relevantní. Starší ochranná známka může být v této fázi řízení důvodem k zamítnutí přihlášky ochranné známky podle § 6 zákona o ochranných známkách, pokud je přihlašované označení shodné (nikoliv podobné) se starší ochrannou známkou jiného majitele, zapsanou pro shodné výrobky nebo služby. Není-li naplněna podmínky shodnosti, může být její existence zejména důvodem pro podání námitek jejím majitelem podle § 7 téhož zákona. K tvrzení údajného klamavého jednání ze strany Ministerstva zemědělství žalovaný uvedl, že ani tato otázka není a nemůže být předmětem tohoto řízení a odkázal přihlašovatele na možnost podání návrhu na neplatnost ochranné známky, resp. návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou podle § 31, resp. § 32 zákona o ochranných známkách.

Žalovaný rovněž odmítl brát v potaz úvahy přihlašovatele ohledně zániku jeho starší ochranné známky č. 225423 v důsledku opomenutí její obnovy tehdejším zástupcem. Z hlediska právní jistoty, dobré víry třetích osob v údaje uvedené v rejstříku ochranných známek nerozhoduje, že shodná přihláška ochranné známky byla podána po jedenácti měsících od zániku původní ochranné známky s tím, že je přihlašovatelem stále užívána.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti, když žalovaný nepostupoval v souladu s § 59 odst. 1 správního řádu z roku 1967, nepřezkoumal prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu, když předseda Úřadu průmyslového vlastnictví se vůbec nezabýval některými žalobcovými tvrzeními, resp. pokud se zabýval, tak se nevypořádal s jejich obsahem.

Žalobce uváděl, že výsledek věcného průzkumu mu byl sdělen výměrem ze dne 11. 11. 2009, na který reagoval žádostmi o prodloužení lhůty a současně sdělením nesouhlasného stanoviska, na které v žalobě odkazoval.

Žalobce namítal, pokud při zápisu kombinovaných ochranných známek č. 291167, č. 269290, č. 261310 a č. 261321 ve znění „KLASA“ Ministerstva zemědělství nebyla na překážku tehdy platná jeho ochranná známka sp. zn. 137885 ve znění „KLASA“, není logický důvod, aby nyní byly na překážku zápisu shodné namítané ochranné známky Ministerstva zemědělství.

Žalobce namítal, že přihlašované označení bylo přihlašovatelem používáno ještě před podáním přihlášek ochranných známek Ministerstvem zemědělství a je oprávněně užíváno i nadále, aniž by docházelo ke klamání veřejnosti, a proto důvod odmítnutí zápisu „mohlo klamat veřejnost“ zde zjevně není naplněn.

Žalobce namítal, že se prvostupňový orgán odmítl tímto tvrzením zabývat a žalovaný konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí je po stránce věcné i formální v souladu s právními předpisy. Podle názoru žalobce však klamavost nebyla doložena.

Žalobce dále namítal, že Ministerstvo zemědělství jako majitel citovaných ochranných známek těchto známek neužívá předpokládaným způsobem podle zákona o

ochranných známkách, tj. k odlišení výrobků nebo služeb jedné osoby od výrobků a služeb jiné osoby.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 18. 7. 2011 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 13. 1. 2011, jakož i v rozhodnutí zmíněný rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 296/2006-47.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Pokud žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti, když žalovaný nepostupoval v souladu s § 59 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení a nepřezkoumal prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu, musel soud odmítnout jako zcela nepatřičnou, neboť v době inkriminovaného správního řízení již byl platný a účinný zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Tento správní řád nepřevzal úplný revizní princip. Konkrétně podle § 89 odst. 2 věta druhá a třetí správního řádu z roku 2004 odvolací správní orgán *správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.*

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný správní orgán se zabýval námitkami žalobce a vypořádal se s nimi dostatečným způsobem.

Pokud žalobce uváděl, že výsledek věcného průzkumu mu byl sdělen výměrem ze dne 11. 11. 2009, na který reagoval žádostmi o prodloužení lhůty a současně sdělením nesouhlasného stanoviska. Soud ze správního spisu ověřil, že ke zmíněným žádostem přihlašovatele o prodloužení lhůty přistoupil žalovaný kladně a lhůtu prodlužoval do 11. 3. 2010, posléze do 11. 5. 2010 a konečně potřetí do 11. 7. 2010 s tím, že případné další žádosti o prodloužení lhůty nebude vyhověno. Práva přihlašovatele tedy nebyla správním orgánem v průběhu známkoprávního řízení nijak zkrácena.

Námitkám, které žalobce uplatnil proti prvostupňovému rozhodnutí, nemohl Městský soud v Praze věnovat bližší pozornost, neboť toto rozhodnutí nebylo bezprostředně předmětem soudního přezkumu, který je vymezen příslušnými ustanoveními soudního řádu správního. Je tomu tak proto, že podle ustanovení § 2 soudního řádu správního ve správním

soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu je přípustná, pokud žalobce řádně vyčerpal řádné opravné prostředky ve správním řízení, a je třeba jí proto napadnout pravomocné rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni (ustanovení § 68 písmeno a) soudního řádu správního). K tomu, co bylo uvedeno, je nutno konstatovat, že správní řízení tvoří jeden celek, proto je nutno obě rozhodnutí, tedy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, posuzovat ve vzájemné souvislosti. Je zde nutno zdůraznit, že žalovaný správní orgán při posuzování otázky klamavosti přihlašovaného označení se všemi okolnostmi podrobně zabýval.

Podle § 1 zákona o ochranných známkách ochrannou známkou může být za podmínek stanovených tímto zákonem jakékoliv označení schopné grafického znázornění, zejména slova, včetně osobních jmen, barvy, kresby, písmena, číslice, tvar výrobku nebo jeho obal, pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. července 2008, čj. 4 As 90/2006-123, zápisná nezpůsobilost přihlašovaného označení není dána jakoukoli podobností s registrovanou ochrannou známkou, ale toliko podobností závadnou, tj. podobností, jež vyvolává pravděpodobnost záměny ohledně původu výrobků či služeb [§ 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách]. Nepříčí se principům známkoprávní ochrany samo o sobě, dospěje-li správní orgán k závěru o různém stupni rozlišovací způsobilosti ochranných známek; rozlišovací způsobilost ochranných známek nelze paušálně považovat za identickou.

Žalovaný správní orgán v inkriminované věci se nezabýval podobností přihlašovaného označení s registrovanými ochrannými známkami Ministerstva zdravotnictví, nýbrž posuzoval otázku klamavosti přihlašovaného označení

Podle § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách do rejstříku se nezapiše označení, které by mohlo klamat veřejnost, zejména pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ výrobku nebo služby,

Podle § 22 odst. 1 zákona o ochranných známkách není-li přihlašované označení způsobilé zápisu podle § 4 nebo § 6, Úřad přihlášku zamítne. Není-li přihlašované označení způsobilé zápisu do rejstříku jen pro část výrobků či služeb, Úřad přihlášku zamítne v tomto rozsahu. Údaje o rozhodnutí o zamítnutí přihlášky Úřad zveřejní ve Věstníku.

Ustanovení § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách jsou ustanoveními transponovanými z první směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách. Článek 3 odst. 1 písm. g) směrnice stanoví: „Do rejstříku nebudou zapsány a jsou-li zapsány, budou prohlášeny neplatnými: g) ochranné známky, které by mohly klamat veřejnost, např. pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ zboží nebo služby“.

Podle ustálené judikatury SDEU vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem dotčených výrobků nebo služeb hraje rozhodující úlohu v celkovém posouzení nebezpečí záměny ochranných známek. V tomto ohledu průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily. Toto kritérium bylo ve specifické oblasti ochranných známek potvrzeno rozsudkem ve věci C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH v. Klijsen Handel BV., ohledně otázky, kdy má ochranná známka vysokou rozlišovací způsobilost.

Posuzování pravděpodobnosti záměny, ale i shody mezi označeními je třeba provádět z hlediska průměrného spotřebitele, který je přiměřeně informovaný, pozorný a obezřetný, avšak nemá možnost přímého srovnání obou označení, tj. vnímá je jedno po druhém s časovým odstupem. Pohled průměrného spotřebitele se přitom zaměřuje na označení jako na celek, přičemž nelze předpokládat, že by se průměrný spotřebitel zabýval hodnocením různých detailů.

Základem pro pojetí vzorového spotřebitele se stal rozsudek SDEU ve věci C-210/96 Gut Springenheide, v jehož rámci SDEU konstatoval, že při posuzování, zda dané označení, známka nebo výrok reklamy je schopný klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele. Zásadně tedy není zapotřebí pořizovat znalecké posudky či sociologické výzkumy spotřebitelů. Nicméně nevyloučil, aby vnitrostátní soud, při existenci výjimečných okolností opřel své rozhodnutí o znalecký posudek nebo sociologický výzkum spotřebitelů, pořizovaných na základě vnitrostátních předpisů. Vzhledem k tomu, že neexistuje žádné příslušné komunitární ustanovení, je věcí vnitrostátního soudu, pokud považuje za nutné provést sociologický výzkum, určit podle vnitrostátního práva výši procenta dotčených spotřebitelů. Podle SDEU v každé konkrétní věci příslušný úřad nebo soud, rozhodující spor o konkrétní ochranné známce musí vykonávat svou vlastní posuzovací pravomoc založenou na zmíněném modelu průměrného spotřebitele. Povinnost tohoto posouzení příslušnými orgány potom podle SDEU nemůže být nahrazena dodatečnými výzkumy, analytickými rozbory, posudky nebo statistikami.

V databázi Úřadu průmyslového vlastnictví obchodního rejstříku Městského soudu v Praze byly ověřeny následující skutečnosti:

- Dne 23. 11. 1998 podala společnost Pekárny a cukrárny Klatovy, a.s., IČ: 61672670, která zanikla dne 1. 12. 2003, přihlášku kombinované ochranné známky ve znění „Klasa“, zn. sp. 137885, která byla pod č. 225423 zapsána do rejstříku ochranných známek dne 21. 7. 2000, a to pro následující seznam výrobků zařazených do třídy 30: mouka a obilní přípravky, chléb, sušenky, suchary, koláče, jemné pečivo a cukrovinky podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb. Majitelem se posléze stala společnost Pekárny a cukrárny Klatovy, a.s., IČ: 601 97 412. Tato ochranná známka zanikla ke dni 23. 11. 2008.
- Dne 20. 10. 2009 podala společnost Pekárny a cukrárny Klatovy, a.s., IČ: 601 97 412, přihlášku kombinované ochranné známky ve znění „Klasa“, zn. sp. 471585 pro následující seznam výrobků zařazených do tříd 29, 30 a 32 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Při vypořádání žalobních námitek vztahujících se k ustanovení § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách se Městský soud v Praze cítil být vázán závěry, k nimž dospěl zdejší soud v rozsudku ze dne 19. prosince 2006, č. j. 11 Ca 296/2006 – 47.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítnul rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2010 o zamítnutí přihlášky kombinované ochranné známky žalobce proto, že přihlašované označení shledal označením klamavým ve smyslu ustanovení § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách. Z ustanovení § 4 zákona o ochranných známkách vyplývá, že klamavost označení je důvodem výluky ze zápisu, jde o absolutní výlukou ze zápisné způsobilosti takového označení. Za klamavý údaj je nutno považovat takový údaj, který by mohl veřejnost uvést v omyl nebo ji jakkoli zmást, a to zejména pokud jde o povahu, jakost, zeměpisný původ výrobku nebo služby. Je přitom nerozhodné, zda k takovému matení veřejnosti či uvedení v omyl ve skutečnosti dojde nebo došlo, postačí toliko potenciální možnost takového omylu či matení veřejnosti. Při posouzení otázky, zda určité přihlašované označení je označením klamavým, jde o správní uvážení, v jehož rámci musí Úřad průmyslového vlastnictví v každém konkrétním případě z hlediska všech rozhodných okolností zkoumat, zda přihlašované označení neobsahuje takový prvek, který by mohl veřejnost uvést v omyl. Klamavost se posuzuje jak ve vztahu k přihlašovatelovi ochranné známky, tak ve vztahu k výrobkům a službám, pro které má být přihlašované označení zapsáno.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že předseda Úřadu průmyslového vlastnictví při hodnocení žalobcem přihlašovaného označení jako klamavého vycházel ze závěru, že toto označení vytváří klamavý dojem o tom, že výrobky, pro něž mělo být přihlašované označení zapsáno, by mohl průměrný spotřebitel považovat za výrobky, jimž byla udělena národní značka kvality KLASA, tudíž za výrobky, které splňují určité příslušným státním orgánem stanovené požadavky, resp. mají určité vlastnosti a původ.

S odkazem na shora uvedené závěry rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 296/2006 – 47, musela být žalobní námitka, že klamavost přihlašovaného označení nebyla doložena, odmítnuta jako neodůvodněná.

Pokud žalobce namítal, pokud při zápisu kombinovaných ochranných známek č. 261310 (priorita ode dne 3. 6. 2003), č. 261321 (priorita ode dne 3. 6. 2003), č. 291167 (priorita ode dne 5. 6. 2003) a č. 269290 (priorita ode dne 28. 4. 2004), všechny ve znění „KLASA“ Ministerstva zemědělství nebyla na překážku tehdy platná jeho ochranná známka č. 137885 ve znění „KLASA“, není logický důvod, aby nyní byly na překážku zápisu shodné namítané ochranné známky Ministerstva zemědělství, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Musel totiž přisvědčit závěrům žalovaného, že v období mezi zánikem kombinované ochranné známky č. 137885 ve znění „KLASA“ žalobce a podáním nové přihlášky došlo k podstatné změně skutečností. V tomto období se ochranná známka Ministerstva zemědělství stala známkou svou povahou certifikační a rovněž stejně označený projekt se stal mezi spotřebitelskou veřejností dostatečně známým. Žalovaný tedy musel posuzovat skutečnosti, které existovaly v době podání přihlášky ochranné známky žalobcem dne 20. 10. 2009. Označení KLASA bylo v té době a je doposud považováno za národní značku kvality.

Pokud žalobce namítal, že přihlašované označení bylo přihlašovatelem používáno ještě před podáním přihlášek ochranných známek Ministerstvem zemědělství a je oprávněně užíváno i nadále, aniž by docházelo ke klamání veřejnosti, a proto důvod odmítnutí zápisu „mohlo klamat veřejnost“ zde zjevně není naplněn, musel soud odmítnout tuto námitku jako neodůvodněnou. V inkriminované věci je nesporné, že přihlašované označení bylo jako kombinovaná ochranná známka č. 225423 ve znění „Klasa“ v době platnosti této ochranné známky oprávněně užíváno. Nicméně tato ochranná známka zanikla ke dni 23. 11. 2008, neboť žalobce se zjevně neřídil klasickou římskou právní zásadou *Vigilantibus iura scripta sunt*, nechť každý si střeží svá práva. Žalobce si svá práva nestřežil a jeho původní ochranná známka zanikla. Jak již bylo uvedeno, v mezidobí došlo k zásadním změnám a označení KLASA Ministerstva zemědělství se stalo všeobecně známou národní značkou kvality. Žalovaný správní orgán byl ze zákona povinen posuzovat situaci k době podání přihlášky ochranné známky žalobce. Obnovit stav, který existoval v době předcházející podání přihlášky ochranné známky, zákon neumožňuje.

Pokud žalobce namítal, že Ministerstvo zemědělství jako majitel citovaných ochranných známek těchto známek neužívá předpokládaným způsobem podle zákona o ochranných známkách, tj. k odlišení výrobků nebo služeb jedné osoby od výrobků a služeb jiné osoby, nemohla být taková námitka předmětem přezkumu v souvislosti s žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 13. 1. 2011, č. j. O-471585/62674/2010/ÚPV, neboť napadené rozhodnutí se meritorně týká pouze žalobcem přihlašovaného označení ve znění „Klasa“. Koneckonců již žalovaný k žalobcovu tvrzení údajného klamavého jednání ze strany Ministerstva zemědělství konstatoval, že tato otázka není a nemůže být předmětem tohoto řízení a odkázal přihlašovatele na možnost podání návrhu na neplatnost ochranné známky, resp. návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou podle § 31, resp. § 32 zákona o ochranných známkách. Postup žalovaného seznal soud v souladu se zákonem.

S odkazem na to, co bylo výše uvedeno, považuje Městský soud v Praze za potřebné k rozsáhlým námitkám žaloby o nesprávnosti závěru správních orgánů obou stupňů o klamavosti ochranné známky uvést, že otázka zápisné způsobilosti či nezpůsobilosti přihlášky ochranné známky, resp. přihlašovaného označení, je otázkou správního uvážení, které musí provést k tomu příslušný správní orgán, jež byl pro rozhodování o těchto otázkách zřízen. Úvaha žalovaného správního orgánu, proč bylo rozhodnuto o zamítnutí návrhu na zápis ochranné známky, je v odůvodnění rozhodnutí obsažena. Po provedeném řízení dospěl Městský soud v Praze k závěru, že úvaha, obsažená v rozhodnutí správního orgánu o rozkladu a týkající se splnění podmínek pro zamítnutí návrhu na zápis sporné ochranné známky do rejstříku, je správná a dostatečná, nevybočuje ze zásad logiky a má oporu v obsahu spisového materiálu.

Námitky žalobce, v nichž namítal, že v napadeném rozhodnutí posuzoval klamavost přihlašovaného označení nedostatečně, soud neshledal důvodnými. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný zabýval přihlašovaným označením dostatečně, když konstatoval, že je tvořeno slovním prvkem „Klasa“, jehož znění je shodné s národní značkou kvality „KLASA“ udělovanou ministerstvem zemědělství kvalitním domácím potravinářským výrobkům, a odkazoval na internetové stránky www.eklasa.cz.

Pokud jde o argumentaci žalobce, že sporné označení nemůže klamat spotřebitele, je třeba uvést, že rozhodující pro posouzení otázky klamavosti přihlašovaného označení je hledisko průměrného spotřebitele. Klamavost přihlašované ho označení se posuzuje s ohledem na předpokládané očekávání průměrného spotřebitele dotčeného druhu výrobků či služeb, o kterém se má za to, že je běžně informovaný, přiměřeně pozorný a obezřetný. Přihlašované označení je proto nutno zkoumat vždy ve vztahu k vjemu průměrného spotřebitele, a to z více hledisek - vizuálního, fonetického, významového, porovnáváním druhu zboží a služeb, srovnáním dominantních prvků, známkového motivu a podobně. Právní úprava ponechává na zhodnocení Úřadu, zda přihlašované označení je schopno vyvolat u průměrného spotřebitele klamavý dojem, přičemž při hodnocení stupně originality konkrétního výrobku či služby je nutno mít na zřeteli, že spotřebitel zpravidla nemá možnost vzájemného porovnání více označení či výrobků, porovnává s obrazem v paměti či dřívějším sluchovým vjemem, že má průměrnou paměť a průměrný smysl pro detail. Podle názoru soudu byla uvedená hlediska žalovaným respektována.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. prosince 2014

za správnost vyhotovení:
Simona štěpinová

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu